Струмує гімн рослин, що кличуть про нестримність зросту,
і серцю, мов по сьомій чарці, невисловно п'янко.
Від'їду вже. Тут був я тільки принагідним гостем.
До інших зір молитимусь і інших ждати ранків.

Набрезклі пуп'янки бубнявіють в клеїстій піні,
як зорі до рослин, зустрівшись в поцілунку, липнуть,
і крізь лійки фіялок ніч фільтрує чар весінній,
аж пригорщами пахощів у чаші квіття сипне.

Зелена ніч рослин душна екстазою знемоги,
у скорчах розкоші кущі, коріння й пальці й листя
насіння вибухає, й місяць коле землю рогом,
аж згасне днем закритий, що, мов змій, за ним іскриться.

Коріння в черепах мерців сукате й соковите,
життя встромляє свердли гудзуваті в кубла смерті,
і дуб прискакує до дуба — два боги сердиті,
ударивши з розгоном в пні, сплітаються уперті.

Вирують кола світляні — невломні мотовила,
ось благовіщення світанку — й сонце ніч розмеле.
Пий сьому чарку радощів! Хай серцю хміль і крила!
Поезії кипучої і мудрої, мов зелень!

Живу коротку мить. Чи довше житиму, не знаю,
тож вчусь в рослин сп'яніння, зросту і буяння соків.
Мабуть, мій дім не тут.
Мабуть, аж за зорею.
Поки
я тут, інстинктом чую це: співаю — тож існую.

Під шкаралущею землі булькочуть рвійні води,
крайнебо в млах фіялкових за ранком, мов за муром.

Від'їду вже з долонями на лірі сонця сходу,
співаючи хвалу надлюдським і рослинним бурям.

1936